

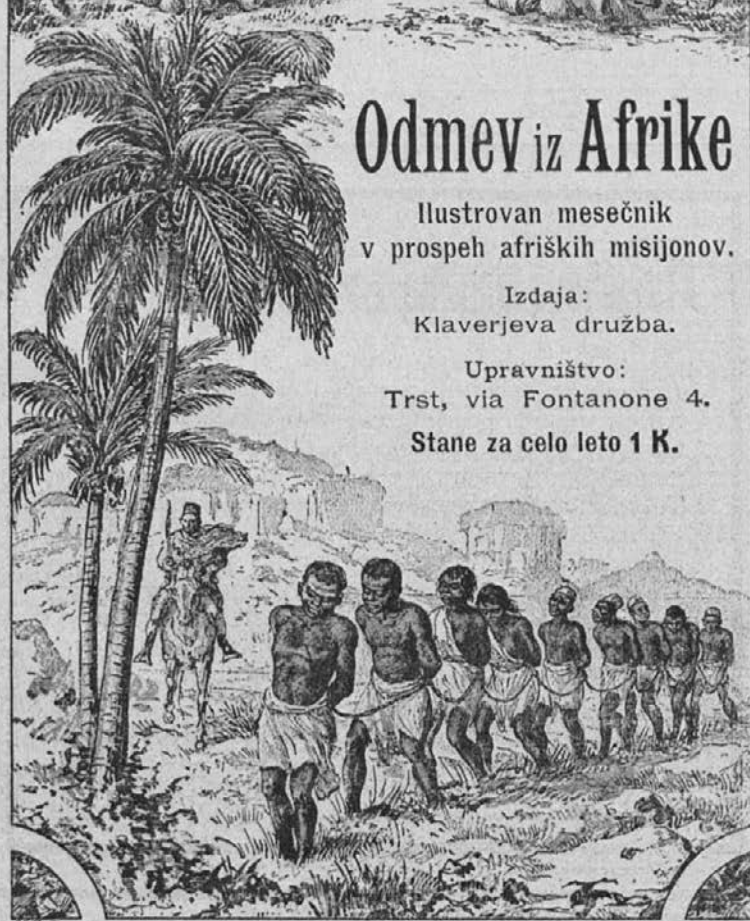
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.**
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na generalno prednico Klaverjeve družbe,
gospo grafico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca svečana.

Apostolski vikarijat v Ubanghi. (Očetje sv. Duha.) — Apostol-
ski vikarijat v Uny-an-yembe-i. (Beli očetje.) — Apostolska pre-
fektura v Mozambiku. (Družba Jezusova.) — Kratka misijonska
poročila. (Lepi uspehi. Leopardove zgodbice. Msgr. Simon, O. S. Fr. S.)
— Slika: Češčenje presv. rešnjega Telesa v Afriki.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Apostolski vikarijat v Ubanghi.

(Očetje sv. Duha.)

Linzolo, 6. svečana 1905.

Hudi duh se boji blagoslovljene vode.

Potrjujem Vam, da sem prejel nakaznico s 564 franki za naše katehiste. Srčno se Vam zahvaljujem za nje v svojem imenu in v imenu svojih katehistov in prosim Boga, naj razlije obilo blagoslova na Vas in Vaše podjetje, kakor na vse dobrotnike, ki se zanimajo za misijone.

Naša misijonska postaja sv. Jožefa nam kaže vedno tolažljive uspehe. Pred kratkim sem blagoslovil kapelo v čast sv. Janezu Krstniku in postajo za katehista. Bilo je v nedeljo. Prišlo je veliko ljudi od vseh strani. Celo vaški poglavar se je vdeležil svečanosti. To Vam je imenitna in vplivna oseba in obenem malikovalec najnižje vrste — fetišist. Prišel je, da si ogleda kapelo, da izreče svojo sodbo o stavbi ter da se je dotakne s svojo milostno roko. Blagoslovil sem kapelico in pripravil sem se za sv. mašo. Poprej pa sem še poškopril vernike z blagoslovljeno vodo. Vaški poglavar jo je kar pobrisal. Bal se je, da bi ga zadela blagoslovljena kapljica. Zbežal je in se zaril v najtemnejši kot svoje lesene palače. Nič ne de, samo da le pripusti hišo božjo v svoji prestolnici!

Dvakrat sem obiskal to katehistovo postajo na svojem potovanju. Iz hvaležnosti za dobrote, katere ste nam skazali Vi in Klaverjeva družba, smo jo postavili pod posebno varstvo sv. Petra Klaverja. Dvakrat sem služil v kapelici sv. mašo. Spominjal sem se Vas in Vašega podjetja.

Zvečer sem povabil k sebi poglavarja vasi sv. Petra Klaverja in njega dostojanstvenike, kakor tudi vse moške in žene, da bi je poučeval v katekizmu. Poglavar se je izgovarjal, da ne more priti, ker ima pet žen, njegov sosed ima dve, drugi sosed ima tri itd., in za to ne morejo poslušati katekizma. Če bi poslušali take nauke, kakor so v katekizmu, morali bi svoje žene pognati, in kdo bo potem nosil drva, kdo vodo, in kdo bo kuhal! Zagotovil sem mu, da se o tem nocoj ne bo govorilo, da se le hočem samo nekoliko domeniti. In prišel je poglavar, ko je klical glas zvona vaščane skupaj. Poglavar, stari poglavar Nganga Nzulu, tako so mu rekali, je prišel. Prišle so tudi njega žene, podaniki in dekleta. Povedal sem jim marsikaj. Poslušali so pazno. Kô sem umolknil jaz, začeli so oni. Prišli so prepričanja, da je vera v ljubega Boga dobra in da bi sodila za moške in za žene, da je fetiš-malike znašel hudi duh, so rekli, da misijonar ni prišel v njihove kraje, da bi si nakopičil bogastva, ampak da bi tukaj trpel revščine, da bi imel mrzlico, da bi stradal, in da bi njim, nepoznanim ljudem, odprl nebesa. Bili so dobre volje in šli so domov, zatrjujoč, da še zopet pridejo. Da bi le sv. Peter Klaver spravil te dobre ljudi na pot zveličanja!

Najbolj pogrešamo krščanskih žen za svoje spreobrnene gojence. Okoli katehiskih postaj bi lahko naselili mnogo krščanskih družin, ko bi le imeli denarja, da bi kupili ženinom neveste. Sree me boli, če mislim na to. Potožim Vam tudi to svojo težavo, saj se strinja z namenom Vaše družbe.

Ako Vam je mogoče nas podpirati, pomagajte nam postaviti temelj za več krščanskih naselbin! Ti dobri ljudje Vam bodo vedno hvaležni. Cena za deklico znaša 80 do 100 kron. Da bi le božja previdnost marsikomu navdala misel, nam pomagati!

Oprostite, gospa grofica, da sem tako prost proti Vam, saj vidite, kaj potrebujemo. V božje in Vaše roke položim svojo zadevo.

V Gospodu v dani sluga

J. Doppler, apost. misijonar.

Apostolski vikarijat v Uny-an-gembe-i.

(Beli očetje.)

Postaja Marije Pomočnice, Ushirombo, 23. sušca 1905.

Z veseljem Vam poročam, da sem zadnji petek prejel pismo, katerega ste mi poslali 15. rožnika lanskega leta. Dobil sem tudi nakaznico, katera je bila poslana p. prokuratorju v Mombasso, da bi z njeno svoto nakupil črncev. Srčna hvala za njo!

Ljubi Bog skrbi, da pride vse ob svojem času. Ravno istega dne, ko mi je sel donesel nakaznico, sem odkupil šest oseb, dva majhna otroka, štiriletno deklico in enoletnega dečka z njenimi starši. Obitelj je stanovala pri nas že celi me-ec, ker jih pa njen gospodar, ali bolje rečeno, njeni gospodarji — oče je imel drugega lastnika, mati drugega in otroci drugega — niso zahtevali nazaj, smo z odkupom lahko odlagali do danes.

Meseca listopada in meseca grudna preteklega leta smo sočasno ustanovili dve misijonski postaji. Eno smo posvetili naši ljubi Gospej dobrega sveta, drugo naši ljubi Gospej molitve. To je bi o skoraj preveč za naenkrat, a Bog, ki nam je navdal to misel, bo tudi skrbel za sredstva, da bomo mogli vzdrževati novi postaji kakor tudi osem starejših osrednjih postaj. Za to nam je svedok Vaše pismo in svota, ki ste nam jo poslali. Okoli novih misijonskih postaj bomo naselili novoporočence, katere smo si vzgojili iz odkupljenih revic. Sirotišč imamo enajst. Dva največja sta tukaj pri Mariji Pomočnici, kjer se vzgojuje 328 otrok, 226 dečkov in 102 deklici. Iz teh sirotišč pride na leto okoli dvajset družin, ki se navadno nasele blizu misijonskih postaj. Okoli postaje Marije Pomočnice je 200 kočic. Razdeljene so v tri skupine, katerih vsaka je za-se ena vas. Tretje večje sirotišče stoji v Msalolo u in šteje štirideset družin. To so „prave proste vasi“, tako je namreč imenujejo. V bližini naših oženjenih sirot se nase-ljujejo poganske obitelji, ki iščejo pri nas dela in kruha, kakor tudi mirnega življenja. To je napotilo vlč. p. vizitatorja k izreku: „pri nas je mnogo življenja“. Vedno se še vresničuje stara prislovica: pod krivim žezlom se dobro živi.

Domačini imenujejo naše kristjane z zaničljivim priimkom: „biree be zuzungu“, t. j. sužnji belokožcev. Je pač povsod na svetu enako, saj ima tudi omikana Evropa za sv. cerkvi vdane ljudi zbad-ljive priimke. Vendar se radi bratijo z njimi poganski veljaki, sicer se jim dozdeva, da niso dovolj imenitni. Se celo kralju ni bilo za-malo, skleniti z nekim kristjanom krvno zavezo, isto sta storila nje-gova brata z dvema drugima kristjanoma.

Nekoliko let sem imamo skoro vedno enako število sirot. Eni se oženijo, drugi umrjejo, tretji odidejo, in kadar je kaj prostega, se zglasijo in prosijo za vsprejem. Sirot nam res ni treba iskati, pri-dejo same.

Včasih pribeže sužnji k nam. Brž za begunci pride gospodar, zahtevajoč, da mu izročimo njegovo last. Tako imenuje sužnja. Na-vadno pomagamo gospodarju in prigovarjamo sužnju, naj se povrne. Malo kateri se vda. Ko vidi gospodar, da je prazno njegovo priza-devanje, nam ponudi sužnja, da ga odkupimo. Kakor vidite, imamo v zavodu deco in poleg tudi odrasle sužnje, može in žene. Žensk imamo največ takih, ki nočejo več biti pri možu kot tretja ali četrta žena. Možu je seveda težko, če mu ubeži soproga. Pride po njo in je hud. Če s hudim nič ne opravi, poklekne pred njo ter jo prosí, naj ga ne zametava. Navadno tudi klečeča prošnja nič ne izda. Mi posredujemo med njima. Ponujamo mu denarja za ženo. Mož ne

mara za novce, ženo hoče imeti, se krega in odide. Čez nekoliko dni pride zopet ter ponavlja iste komedije. Še le ko vidi, da sploh ni mogoče omehčati trdega srca soproginega, nam jo ponudi v odkup in jo proda.

Meseca roznika je bilo pri nas petdeset ubeglih žen, in zdaj jih je pri sestrah petinštirideset. Vseh, kar jih imamo v oskrbi, pa jih je stodeset. Lahko si mislite, koliko sitnosti nam napravljajo dan za dnem njihovi gospodarji—možje. Pravi njihovi soprogi itak niso, ker zakoni niso sklenjeni pravilno. Ubegle sužnje se pokristjanijo. Navadno nanese priika, da se kmalu omože po krščanski navadi, le bolehnne in priletne ženske ne morejo več naleteti zakonske sreče. Njih število je neznatno. K nam prihajajo tudi neprostovoljne vdove, to je take, katere so njihovi zakonski polovnjaki potisnili od hišnega vogla. Sestre sprejemajo vse povprek, kolikor dopuščata prostor in hrana. Lenobe jim ne pustimo pasti. Kdo bi je redil brez dela! Iti morajo na polje, da si služijo kruh v potu svojega obraza. V hrani sicer niso izbirčne, tudi v obleki ne, vendar si ne prislužijo življenja. Moje vrstice naj Vam nekoliko pojasnijo, kako delujemo proti suženjstvu, in da dosega naše delovanje v resnici nekaj trajno dobrega.

Sklenem svoje pismo ter blagoslovim Vas in vse Vaše pomagače. Izvolite sprejeti mojo prisrčno zahvalo!

Vam, gospa grofica, ves vdani † Franc Gerboin, apost. vikar.

Apostolska prefektura v Mozambiku.

(Družba Jezusova.)

S. Jose v Boromi, dne 25. aprila 1905.

Zahvala. — Vspodbudna smrt črnega Marijinega otroka.

Pred nekaj meseci sem Vas prosil, da bi mi poslali fonograf, z vsem potrebnim. Prošnjo ste mi takoj uslišali. Že sušca meseca sem ga dobil. Dasiravno ni bilo priloženo nobeno pismo, vendar vem, da nam ga ni daroval nihče drugi kakor Vi. 19. sušca je povabil naš prednik deželne plemenitaše, da smo vpričo njih poskusili imenitno iznajdbo. Kako nam je ugajal! Ostaja mi še prijetna dolžnost, da se Vam zahvalim zanj v svojem imenu in v imenu vseh, katere je razveselila skrivnostna stvar, govoreč in pojoč svojo zadnjo voljo. Ne smete misliti, da je zbudila nova iznajdba vedoželjnost pri zamorcih. Saj sploh niti ne vprašajo, kako more stroj govoriti in peti, in kdo ga je iznašel, so že popolnoma srečni, da ga vidijo in poslušajo, da povedo, da niso nikoli kaj enakega ne videli, ne slišali, ter da so belokožci res premetene glave.

Osmega grudna 1904 smo, kolikor se je dalo, slovesno obhajali praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja. Nastopila je tudi pred kratkim vstanovljena Marijina družba. O svečnici se je namreč deset

Pomnoževanje se pridružuje.

Kliše je lastnina Klaverjeve družbe

Češčenje presv. rešnjega Telesa v Afriki.

Glavni oltar v cerkvi sv. Jozefa v Dar-es-Salaam-u.

deklic posvetilo svoji nebeški Materi, ter je zamenjalo zeleni trak novicijatinj z višnjevim trakom Marijinega otroka. Med vsemi se je odlikovala Marija do Kormo. Stara je okoli 16 let. Ponižna je, da je kaj. Pred vstopom v našo samostansko šolo je bila sužnja pri neki krščanski obitelji.

To deklico si je Marija prvo izbrala, da jo odvede v nebesa. Koncem svečana je začela slabeti, in brzo so se pokazali napovedovalci jetike. Stregli smo ji in zdravili smo jo, pomagalo ni nič. Koncem aprila je prosila za sv. zakramente, in sestre so jo sprejele v svojo spalnico. Teden dni pozneje se ji tako shujša, da so nas sestre prosile, naj ji podelimo sv. poslednje olje. Bilo je zvečer. Vsi gojenci v zavodu so bili navzoči. Po spovedi jo opomnim, naj se zdaj varuje vsakega grešnega madeža, ker morda ni daleč trenutok, ko bo morala stopiti pred sodnika. Vprašam jo, če se boji. Odgovori mi, da ne. Njena mirna zunanost je potrdila te besede, da sem ji veroval. Dozdevalo se je, da bo kmalu umrla, ker je dihala silno polagoma, in hropenje je že davno prenehalo. Bog pa ji je odločil smrt še le za veliko noč, in med alelujo je šla njena duša v nebesa. Sv. zakramente je prejela še enkrat. Smrti je pričakovala tako mirno, kakor da bi to nič ne pomenilo. Kot Marijin otrok se je hotela posloviti od svojih soseser v Mariji. Povabi je k sebi. Vedela je, kolika sreča je, biti Marijin otrok, zato je tudi svoje sosesre najbolj ljubila.

Slovo je bilo ganljivo. Marija do Kormo ni imela nikakega premoženja razen nekaj biserov, navizanih na trak. Sporočila jih je svojim tovarišicam. Voditeljica Marijine družbe jo opomni, naj prosi v nebesih nebeško Kraljico za nje. Ona ji to obljubi, spodbuja jih pa, da naj le vedno zveste ostanejo svoji nebeski materi. Moči so ji vedno bolj pešale, Marijo je klicala glasno na pomoč, prosila jo je, naj pride po njo ter jo popelje v nebesa. Mirna je ostala do zadnjega vzdihljeja in vesela, ni žalovala, da mora umreti v cvetu mladosti, pred smrtjo se ni zgražala. Razodevajoč otroško ljubezen do Marije in neomejeno vdanost v božjo voljo, je vsplavala njena duša v rajske višave, šla je v veselje svojega Gospoda.

Krsto so ji spletli iz bičevja, pregnili so jo z višnjevim suknom in položili na njo njeno svetinjico na višnjevem traku. Vsi Marijini otroci so jo spremljali k pokopu, skazali so ji javno češčenje, ker je bila prva poklicana v večnost. Nesli so jo v senčno dolino na pokopališče, kjer že mnogo kristjanov čaka veselega vstajenja. Tukaj počiva cela vrsta misijonarjev, katere je prezgodna smrt vzela njihovemu poklicu, misijonske sestre, ki so tudi prehitro umrle kot žrtev svojega junaštva, odrasli črni kristjani in pred vsem mnogo otročičev, ki so v krstni nedolžnosti odišli v večnost. Ker jih je mnogo, so njihovi grobovi že skoro napolnili pokopališče.

Posebno radost nam napravlja mnogo otroških krstov. Tukaj umrje zelo veliko otrok še v prvem in drugem letu. Ker smo imeli zadnja leta mnogo krščanskih porok, se pogosto prigodi, da prinesejo v nedeljo po slovesni božji službi stariši, sorodniki in prijatelji otroka

k krstu. Pridejo kar v slovesni procesiji. Oblečejo se lepo, kolikor premorejo. Oče in mati deneta najlepše obleko na se, ki jo imata, pokazati hočeta, kako se veselita novorojenca, in koliko radost jima napravlja, da je njun otrok postal otrok božji. Naprosijo si samo enega botra ali botro. Kaferski jezik nima besede za botra ali botro. Nadomeščajo jo z izrazom: kupata musoro, t. j. prijeti za glavo. Zato tudi ne vprašajo: kdo je tvoj boter? ampak: kdo te je držal za glavo? Po krstu napravijo slovesno pojedino, k kateri povabijo tudi botra ali botro. Masa, t. j. neka močnata juha se ne sme pogrešati pri pojedini, tudi dobro poprana pečena kura mora priti na mizo. Pogrebičem, ki so skupali jamo in zagreblili mrtveca, se ravno tako postreže. Pokojnikova rodbina jim mora dati mase in pečeno poprano kuro. Ako je bil pokojnik premožnejši, nadomesti kuro pečena koza.

Že prej sem omenil, da se množi število krščanskih zakonov, kar nas napolnuje z veselim upom. Navadno se jako razločnejšo otroci krščanskih in poganskih starišev. Deca krščanskih starišev zahaja že od mladosti v cerkev. Sprva jo prinašajo matere na hrbtno. Ko nekoliko doraste, jo privede oče. Seveda se ne da trditi, da bi navzočnost 20 do 40 otrok povečevala mir in tišino v cerkvi. Pridigar si mora v časih res prizadeti, da prevpije otročji jok, smeh in druge glasove. A kaj zato? da se le otroci privadijo cerkve in da se misijonarja preveč ne boje. Nekaterim se vzbudi celo želja po šoli. To je nekaj prav junaškega. Ker tudi tukaj, kakor podrugod, grede otroci rajši mimo šole, kakor v šolo. V šoli ni prijetno sedeti, bolj mu ugaja stikati za ticami, za kozami dirjati čez hrib in plan, to je veselje, po drevju plezati, jagode iskati, to je zamorčkovi v naravi, kopati se, dvakrat, trikrat na dan, kadar ni krokodila blizu, ali da na kratko povem: lenobo pasti je najprijetnejše. In vendar moramo zamorca privaditi delu, ako ga hočemo imeti kristjana. Dela se mora vaditi že v mladosti, v starosti ne gre več. Zato je važno, da dobimo otroke v šolo. Brez šole je prazno naše misijonsko delovanje. Povej mi, s kom se shajaš, in povedal ti bom, kdo si, pravi pregovor. Majhni kristjan ali pogan divjak, ki občuje z misijonarjem, opazi marsikaj na njem, česar ne vidi nikjer drugje, in ker vzgled vleče, potegne misijonar tudi njega za seboj. Da je to res, vidimo na starih ženicah, ki so dalje časa prebivale pri sestrah. Svoje molitve znajo jako dobro, in njih življenje je krščansko, vzlasti se lepo pripravljajo na sprejem sv. zakramentov.

Prosite Boga, da bo naše šole obiskovalo mnogo dečkov in deklic, ter da bo šolski pouk šolarjem mnogo koristil!

Ponavljam svojo zahvalo in ostajam v Gospodu vdani sluga

P. J. Merleau, S. J.

* | Kratka misijonska poročila. | *

Lepi uspehi. P. Walter, C. S. Sp., poroča, da je sedaj v Mhondi (nemški vshodni Afriki) nad 2000 kristjanov, in da sta radi tega dva misijonarja z delom preobložena. Na praznik presv. Srca Jezusovega je prejelo 257 novih kristjanov prvo sv. obhajilo. Pripravljali so se nanj s štiridnevnimi duhovnimi vajami, katere so nam provzročile mnogo radosti. Ta slovesnost je nam shrambe precej izpraznila, dasiravno nismo dali prvoobhajancem posebno drage obleke. "900 naših kristjanov je že prejelo prvo sv. obhajilo in sedaj pristopajo ob velikih praznikih redno k sv. zakramentom. Katehistje nas prav znatno podpirajo, vendar jih je velč. p. superijor poslal na počitnice, sicer ne zato, ker manjka posla, ampak ker je denarnica prazna. Ako se ne najde darežljiv dobrotnik, jih pred prvim prosincem ne bomo mogli poslati na delo.

Leopardove zgodbe. P. Etienne, O. Cap., nam je poslal iz Berberaha v Somaliji 22. dne meseca septembra sledeče poročilo: Ravno sem izvedel iz Tsungela žalostno novico, kakoršnih sem že tako navajen. P. Irenej mi piše: V torek zvečer, kmalu po solnènem zatonu, ko sva še s tovarišem poučevala katekizem, posetil nas je leopard. Za svojo uljudnost nam ugrabi ovco ter jo odnese. Naši so jo vsipali za njim. Ker mu je šlo v škrpice, pusti živalče, zadovoljen, da je mogel odnesti zdrave pete. Prihodnjo noč se je vjela ista zver, ali pa njena sestra, v nastavljen past. Pri tej priložnosti ji povrnemo poset, gremo nad njo. Nekdo ustrelil iz daljave po njej, kar nam je jako zamerila. Zbesni, skoči semtertje, in past je bila vtrgana. Prosta zverjad jo mahne kar proti nam. Brez očevidne božje pomoči bi bili vsi izgubljeni. Ne vem, kako se je zgodilo, da se je žival zgrudila na tla, preden je do nas pribesnela. — Ravno sem dobil še drugo enako poročilo. Ob treh popoldne je napadel mlad leopard naše pse, ki so pomagali Izmaelu pasti ovce. Pogumni Foxi je bil smrtno ranjen. Pastirji so leoparda večkrat nabodli s sulicami, usmrtiti ga niso mogli, ušel jim je. Hvala Bogu, da se nikomur ni pripetilo nič hudega. Odrasli ljudje prosijo za močne sulice, da bi se ložje branili zverine.

Msgr. Simon, O. S. Fr. S., apostolski vikar ob Oranjireki, nam piše iz Pele takole: Vsled tužnih razmer v Franciji nam je zastala tamošnja podpora. Prisiljeni smo, pomagati si kako drugače. Poprijeli se bomo poljedelstva. Če bodo sadeži prospevali, bodo mnogo koristili misijonski postaji s sadjem in zelenjavo. To pa ne bo šlo tako lahko. Vrte si moramo še le napraviti. Za polivanje moramo napraviti parno sesalno za vodo. Ko bi mi dobri ljudje vsaj nekoliko pomagali, kako hvaležen bi jim bil, in to še tem bolj, ker moramo postaviti razven vrtov še majhno misijonsko postajo za enega duhovnika, ki bo pridobival tukaj prav gosto naseljene zamorce za krščanstvo. Za vsakega bomo molili, kdor koli nam bo pomagal postaviti misijonsko poslopje. V kratkem odidem v Port Nolloth, kjer postavimo hišo za sestre, ki mi bo tudi globoko brezno za stroške, vendar ni drugače, kakor da jo moram postaviti, ker se bo v tem kraju lahko storilo mnogo dobrega. Zato postavljam v nevarnost skoro svoje celo premoženje.

Darila za afriške misijone v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravnništvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljate se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljsko družbo: **Grofica Marija Terezija Ledehowska, Rim, via dell' Oلمات, 16.**

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori. Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. listopada do 1. grudna 1905.

Za afriške misijone poslano v Trst: J. Jenčič 20 K; M. Volave 3 K 10 v; nabrano od T. Slupan 2 K; A. Kovač 3 K; M. Kopitar 3 K; J. Hladnik, župnik, 46 K; župnijski urad Št. Vid 77 K 95 v.

Za sv. maše poslano v Trst: J. Jenčič 10 K; M. Noč 20 K; E. Sluban 2 K;

Za stradajoče poslano v Trst: Vlč. g. Janežič od dveh oseb 2 K; J. Jenčič 13 K; C. Rot je nabral 24 K.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok poslano v Trst: N. N., v Rečici 40 K.

Kruh sv. Antona za Afriko, poslano v Trst: Ilgov, organist, 5 K; nabral Ravnik 30 K 60 v; Blaž Sedminšek 1 K.

Za Klaverjevo družbo poslano v Trst: (Pospešiteljjev donesek) M. Moll 2 K.

Na uredništvo došli darovi: Urša Jazbec za kruh sv. Antona 60 v; M. Kukovec za zamorske otroke 60 v; Amalija Drogenik v Gradcu za odkup zamorskih otrok 2 K 20 v; Rozalija Miklavčič za misijone v Afriki 10 K; Jakob Kokol za afriške sužnje 40 v. (Skupaj 13 K 80 v.)

Skupna svota: 304 K 65 v.

POZOR! Opozorimo naše čitatelje in dobrotnike, da pošljemo za vsako, tudi najmanjšo svoto denarja — bodi si, da nam je bila poslana kakor dar, naročnina ali pospešiteljeva podpora — potrdilo s podpisom naše glavne voditeljice. Kdor ni prejel za pošiljatev v teku 14 dnej takega potrdila, naj reklamira, ker v tem slučaju nismo prejeli denarja.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Vinar sv. Petra Klaverja

za afrikanse misijone in za rešenje sužnjev.

1. Tako se imenuje pomožno, »Družbi sv. Petra Klaverja« podrejeno podjetje, ki si stavi kot namen pospeševati družbo in podpirati katoliške misijone v Afriki z miloščino in molitvijo v razširjevanje sv. vere in rešenje sužnjev.

2. Kdor želi biti ud tega podjetja, plača mesečno 5 vinarjev ali pa 60 vinarjev na leto.

3. Vsak ud dobi lepo barvano podobico in svetinjico, ako je že vsaj pol leta plačeval udnino.

4. Postane deležen vseh zaslug misijonarjev, podpiranih po družbi sv. Petra Klaverja, in vseh molitev, ki jih opravljajo odkupljeni in krščeni črnici.

5. Kdor pridobi najmanj 20 soudov, pobira doneske in jih pošilja mesečno na eden ali drugi spodaj označenih družbenih uradov, je imenovan po enem letu za »nabiralca« in ima pravico do jedne podobe in svetinjice sv. Petra Klaverja.

6. V glavnih središčih, kjer ne obstoja še posebni družbeni urad, imenuje družba »glavnega nabiralca«, ki pobira doneske od družih nabiralcev in jih pošilja na urad družbe.

7. Glasilo tega podjetja je »Odmev iz Afrike«, ki ga izdaje družba.

8. Vsaka skupina 20 udov dobiva eden iztis »Odmeva iz Afrike« brezplačno. Nabiralec ga daje pred vsem krožiti med udi skupine in si ga potem pridrži v svoji lastnini.

9. Priporoča se vsem udom, zlasti pa nabiralcem, naj vsaki dan pobožno opravijo molitev za spreobrnitev Afrike, ki se nahaja na drugi strani podobice in ki je združena z posebnim odpustkom.

10. Kdor želi imeti listke za vpisovanje, molitve in svetinjice, naj se obrne na sledeča naslova:

Družba sv. Petra Klaverja:

Rim, via dell' Olmata 16;

Trst, via Fontanone 4;